Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 221. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 20-го ЛИСТОПАДА 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, NOVEMBER 20, 1982 No. 221. VOL. LXXXIX.

Понад 100 студентів навчається у Вінніпеґському Центрі

Вінніпеґ, Ман. — Понад 100 студентів зареєструвалось на курси Центру Українських Канадських Студій на 1982-83 рік. Це становить 15 відсотків більше як минулого року. Є вигляди, що вписи збільшаться тому, що реєстрація на другий семестр ще продовжується.

Цього року викладається 12 курсів чи секцій курсів. У Колеґії Св. Андрея викладається: Історія України — д-р О. Ґерус і С. Гринюк; Українці в Канаді (2-ий семестр) — С. Гринюк; Уряд, політика і суспільство в Совєтській Україні — д-р Д. Дайкок; Історія східнього християнства — Р. Єренюк; Основні мислителі в східньо-християнській традиції — Р. Єренюк; Вступний курс української мови — О. Павловська; Курс розмовної української мови — О. Павловська; Українська канадська література (2-ий семестр) — д-р Н. Апонюк; Історія візантійського мистецтва — д-р О. Баран.

Центр, у співучасті з Відділом для продовжування освіти Манітобського університету, дає декілька курсів поза університетом. Д-р Д.Глинка буде викладати „Українське мистецтво в Канаді" в Осередку Культури і Освіти у Вінніпеґу в другому семестрі. Д-р Б. Климаш, професор-гість Центру, викладає „Український канадський фольклор" і в Осередку і в Дофині. Це вперше, що викладається курс Манітобського університету в Дофині. Крім цього, д-р Климаш, з участю запрошених доповідачів, провадить серію доповідей в неділі (до 12-го грудня) на загальну тему „Українська культура в Канаді".

Назви поодиноких доповідей-дискусій такі: „Українці у Вінніпеґу: найновіша еміґрація"; „Розшукування родового коріння"; „Мішані подружжя"; „Культурні обміни"; „Вінніпеґська двомовна програма"; „Як керувати українськими організаціями"; „Варто бути українцем!"; „Найновіші книжки українських письменників у Канаді" і „Українське мистецтво в Канаді". Курси д-р Климаша є фінансовані дотацією міністерства для справ багатокультурности.

ЗВЕРНУЛИСЬ ІЗ ЗАЯВОЮ ДО МАДРИДСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Ню Йорк, Н. Й. (ЗП УГГ) — У зв'язку з початком останньої сесії Мадридської наради з питань безпеки та співробітництва в Европі члени Української, Литовської та Московської Гельсінкських груп прийняли рішення звернутися до делеґатів цієї наради зі спільною заявою. Заяву до наради переслано через американську делеґацію на нараді. Внизу текст заяви:

Перед початком Мадридської конференції в листопаді 1980 року Московська та Українська Гельсінкські групи внесли деякі пропозиції, яких, на жаль, не було досі виконано. Нагадуючи про це в зв'язку з початком останнього етапу Мадридської конференції, ми одночасно звертаємо увагу на те, що ця конференція продемонструвала навмисне знехтування Совєтським Союзом та країнами совєтського бльоку гуманітарних статтей Гельсінкського заключного акту.

Громадські групи, що розкривали ці порушення, зазнали державного терору. На протязі більше, ніж шести років діяльности цих груп працювати ставало все складніше. Проходили безперервні арешти. І хоч до груп вступали все нові люди, кількісний склад груп все зменшувався. Перед початком вересня в складі Московської групи залишилося лише троє членів, які не зазнали арештів, та над одним з них, над літньою, тяжкохворою Софією Калістратовою нависла загроза арешту. Щоб запобігти йому, три члени прийняли рішення оголосити про припинення своєї діяльности. Раніше було розгромлено Вірменську та Грузинську групи. Діяльність Литовської групи було практично паралізовано. Українська група перейшла на нелеґальне становище.

Тепер, коли ви засідаєте в Мадриді, 12 членів Московської групи та пов'язаних з нею правозахисних організацій, таких як Ділова комісія боротьби зі зловживанням психіятрією, Комітет в обороні прав вірних та інші, 22 члени Української групи та 6 — Литовської, перебувають в ув'язненні та на засланні. І серед них 7 засуджено повторно в місцях ув'язнення під час праці Мадридської конференції. Ці повторні засудження та особливо недавній бандитський напад на лавреата Нобелівської премії миру, видатного вченого-фізика академіка Андрея Сахарова, який перебуває тепер на засланні, є прямим викликом заключному етапові Мадридської конференції.

Ми закликаємо учасників Мадридської конференції не приймати підсумкового документу, якщо в ньому не будуть чітко викладені вимоги:

1. Негайного звільнення від ув'язнення та від примусового лікування, повернення з заслання та вигнання всіх членів Гельсінкських груп і разом з ними членів інших правозахисних ораганізацій.

2. Створення в СССР та країнах совєтського бльоку сприятливих умов для громадської контролі над виконанням Гельсінкського Заключного Акту.

Закордонний представник Української та член Московської Гельсінкських Груп: **Петро Григоренко**
Члени Української групи: **Петро Вінс, Святослав Караванський, Володимир Малинкович, Леонід Плющ, Надія Світлична, Ніна Строката.**
Представник Литовської групи: **Томас Венцлова**
Члени Московської групи: **Людмила Алексєєва, Юрій Ярим-Агаєв, Александер Ґінзбург, Юрій Мнюх.**

СПІЛКА „СОЛІДАРНІСТЬ" ПЕРЕГРУПОВУЄТЬСЯ

Варшава, Польща. — Підпільні лідери забороненої польської вільної профспілки „Солідарність" перегруповують свої ряди і виробляють нову стратегію і тактику після невдачі організувати загальний страйк і демонстрацію минулого тижня.

Останнє число підпільного тижневика „Тигоднік Мазовше", профспілкового підпільного органу для варшавського району, назвав невдачу „серйозним ударом по авторитеті" підпільного керівництва. Далі газета говорить, що страйки на початку жовтня проходили „в атмосфері загального протесту" проти заборони профспілки „Солідарність", але 10-го листопада не було наснаги. З цього скористали власті військового режиму і організували масову пропаґандистську кампанію з метою скомпромітувати і висміяти підпільне керівництво.

Крім того, тактика режиму полягала ще й в тому, що широко публікувалися такі заходи як зустріч між ген. Войцехом Ярузельським, шефом військової хунти, і архиєпископом Юзефом Глемпом, головою Католицької Церкви в Польщі, та повідомлення, що Папа Іван Павло II відвідає Польщу в червні 1983 року. Уряд також попередив робітників, що за страйки вони будуть репресовані та підкріпив свої погрози посиленими стежами поліції.

П'ятиособовий підпільний координаційний комітет закликав до 8-годинного загального страйку в першій зміні, 10-го листопада, після чого мали послідувати „належні заходи" на другий день, 11-го листопада, в річницю здобуття незалежности польської держави в 1918 році. Ці заклики, як відомо, не мали бажаного успіху. Ще інший ряд протестів назначався на першу річницю впровадження військового стану на 13-го грудня, після якого мав відбутися загальний страйк на початку наступного року. Тепер підпільні лідери передумують і переробляють свою стратегію. Цитуючи вислови про невдачу стратегії підпільного комітету, профспілковий тижневик „Тигоднік Мазовше" писав: „Це перший раз становище комітету не мало підтримки членів профспілки".

Інша тактична помилка — це проголошення страйку занадто скоро наперед, що дозволило властям підготовитися і зробити відповідні заходи проти наперед відомих дій профспілки.

Але така тактика була подиктована ізоляцією центрів керівництва і перерваним зв'язком між робітничими масами, інтернуванням більше ніж 600 профспілкових активістів і знищенням всієї структури профспілки, яка була створена на протязі 15-місячного леґального існування.

Після невдачі страйку режим звільнив Леха Валенсу, інтернованого лідера „Солідарности", а речник уряду Єжи Урбан заявив при тому, що „Він вже не є небезпечний".

Сам Л. Валенса на зустрічі з західніми кореспондентами заявив у своєму будинку в Ґданьську, що він не знає що повинен робити тепер, бо він був у повній ізоляціі 11 місяців і не розуміє ще теперішньої ситуації. Він також заявив, що залишиться вірним серпневим угодам 1980 року, які дали змогу польським робітникам організуватися у вільну профспілку „Солідарність", але Валенса додав, що він буде діяти обережно, дуже обережно.

ЗСА ЧЕКАЮТЬ НА „КОНКРЕТНІ ПОЗНАКИ" З КРЕМЛЯ

Вашінгтон. — Державний секретар Джордж Шулц у четвер, 18-го листопада, заявив, що ЗСА готові вести переговори з Совєтським Союзом про розв'язаня різних проблем, але ЗСА чекають на „зміну в поведінці у важливих справах" нового совєтського керівництва.

На пресовій конференції, присвяченій в основному совєтсько-американським відношенням Шулц сказав, що обидві сторони взаємно показали ознаки готовости „засісти разом і серйозно говорити", але важливим є „діла", а не „красномовство".

У своїх перших ширших поясненнях після зустрічі в Москві в понеділок, 15-го листопада, з Юрієм Андроповим, новим совєтським лідером, Шулц заявив: „Я думаю, що те, чого ми шукаємо, це ознаки зміни в підході та трактуванні важливих справ".

Серед погоджень, у яких можна досягнути поступу, він назвав обидві серії переговорів у Женеві про контролю над зброєнням середнього і далекого засягу ракет, переговори у Відні про зменшення звичайних військових сил у Центральній Европі. Він також згадав про конференцію щодо торгівлі між Сходом і Заходом.

Коли спитали Шулца, чи вивід совєтських військ з Афганістану буде ознакою, що Кремль бажає кращих відносин, Шулц сказав: „Це був би факт, і такий факт, який був би частиною конструктивної поведінки". Якщо трапляться подібні речі, вони дуже збільшать нагоду для значного покращання відносин".

Прем'єр-міністер Совєтського Союзу Ніколай Тіхонов також заявив у четвер, 18-го листопада, в Москві, що недавно висловлене президентом Роналдом Реґеном бажання покращити відносини є в повній згоді з совєтськими намірами.

„Совєтський Союз був і є за добрі і навіть кращі, дружні відносини із ЗСА", — сказав Тіхонов групі американських промисловців на прийомі в Кремлі. „Такі відносини були в минулому і вони знову можуть стати реальністю".

ЗСА ПОЄДНУЮТЬ ТОРГІВЛЮ З ПОЛІТИКОЮ

Москва. — Американський посол в Совєтському Союзі та головний совєтський експерт з американських справ зударилися в середу, 17-го листопада, під час нарад про совєтсько-американську торгівлю.

Посол ЗСА Артур А. Гартман заявив американській та совєтській авдиторії, що ЗСА не послаблять своєї рішучости поєднати торгівлю з „нашими загальними принципами відносин". А. Гартман, який виступав перед совєтсько-американською торговельною радою, також докоряв американським учасникам конференції. Деякі з 200 американських провідних промисловців, які прибули до Москви на конференцію, критикували рішення Адміністрації президента Роналда Реґена обмежити торгівлю з СССР.

У Своїй заяві А. Гартман сказав, що совєтська військова розбудова та дії Кремля в Афганістані і Польщі, а також питання людських прав є частиною „дійсности", яка змушує американців прийняти таку офіційну поставу щодо торгівлі. „Це не реалістично — і це ніколи не було реалістично — відокремлювати наші економічні відносини від наших загальних політичних відносин", — заявив Гартман.

Висловлювання американського посла негайно викликали реакцію Ґеорґія А.Арбатова, директора Інституту ЗСА і Канади, кремлівської групи, яка вивчає американську політику. Г. Арбатов сказав, що американське торговельне ембарґо не змінить совєтського суспільства і скритикував вислови Гартмана їдкими заввагами про поступування американських властей із своїми громадянами, а також натяками на ситуацію в Чіле і ель Сальвадорі.

„Не думайте, що ми щось винні вам", — сказав Арбатов нервовим дрожачим голосом. „Ми не платитимемо за зняття санкцій зміною нашого суспільства".

Ігор Длябога став членом Етнічної ради посадника Ню Йорку

І. Длябога

Ню Йорк, Н.Й. — Ігор Длябога, молодий активіст української громади в Америці, дістав призначення до міської Етнічної дорадчої ради від посадника міста Ню Йорку Едврада І.Кача. Тепер мгр І.Длябога буде тут працювати поруч з іншим відомим українським американцем Йосипом Лисогором, який був у цій Раді репрезентантом української етнічної групи в Америці від часу заснування цієї Ради.

Хоч молодий віком, І. Длябога глибинно займався етнічними справами тут вже довгі роки. Він — активний діяч Спілки Української Молоді Америки, УККА — у місцевому й крайовому засязі і член ООЧСУ. Журналіст по професії, І. Длябога працював кілька років заступником редактора „Українського Тижневика", англомовного видання Українського Народного Союзу. Ред. І. Длябога народився у Англії, але вже малою дитиною прибув з батьками і двома сестрами до ЗСА. Він закінчив Міський коледж у Ню Йорку ступенем бакалявра і здобув маґістерський ступінь з наук засобів масової інформації у Новій Школі суспільних дослідів.

Тепер мгр І. Длябога працює редактором у англомовній торговельно-промисловій публікації-тижневику „Knitting Times/Apparel World", що його видає Крайова асоціяція в'язаних одягів і спортових убрань.

І. Длябога, його дружина Ліда і два сини — Адріян і Денис, мешкають у Джексон Гайтс у Ню Йорку і є членами УНСоюзу.

НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУЛАСЯ СЬОМА КОНФЕРЕНЦІЯ ГОЛІВ ОКРУЖНИХ КОМІТЕТІВ УНС

Учасники сьомої конференції голів Окружних Комітетів УНС (сидять справа): Володимир Сохан, Степан Гавриш, мгр Іван Геврик, Уляна Дячук, д-р Іван Флис, Текля Мороз, Володимир Гавриляк і Анна Гарас, головні радні.

Союзівка. (с.г.). — В суботу і неділю, 13-го і 14-го листопада ц.р., відбулася тут сьома з черги конференція голів Окружних Комітетів УНСоюзу Америки і Канади, яку відкрив коротким привітом головний предсідник д-р Іван Флис, а проводив нею головний організатор Степан Гавриш.

В цих нарадах взяли участь голови 18-ох округ, в тому один заступник голови і один секретар округи. Всі представники коротко звітували про працю окружних комітетів, при чому висловлювали свої побажання в різних справах до Екзекутивного Комітету. Учасником конференції також був старший обласний організатор Василь Оріховський, який звітував про проблеми округ, якими він опікується.

В пополудневих годинах члени Екзекутиви виголосили короткі доповіді, під час яких були заторкнені інформативні справи. Головний предсідник д-р І. Флис говорив на тему „Завдання і обов'язки окружних комітетів", головний секретар Володимир Сохан мав тему „Новості в життьовому забезпеченні", головний касир Уляна Дячук доповідала про „Користі, що їх дає УНС членству і українській громаді", а головний організатор Степан Гавриш інформував про „Організаційний стан УНСоюзу за 10 місяців 1982 року".

В суботу увечері відбулася спільна вечеря, яку відкрив коротким словом д-р Іван І. Флис, а відтак запросив пароха української католицької церкви Кергонксону, о. д-ра Богдана Волошина, до проведення молитви, і зчерги передав дальше ведення вечірньої програми С.Гавришові. Під час вечері до зібраних голів і гостей промовляв головний радний та довголітній управитель Союзівки Володимир Квас. Також господар вечора представив присутнім керівника братської діяльности УНСоюзу Марту Кордубу, яка коротко інформувала про це, що вже є виконано у тій ділянці та подала пляни дальшої праці. Під час вечері були також представлені дружини і мужі, так членів Головного Уряду, як і голів, які були запрошені як гості. По закінченні вечері усі учасники конференції і гості мали нагоду оглянути фільми продукції Славка Новицького, які він виготовив коштом УНСоюзу, а саме „За стерном долі" (початки української еміґрації в Америці) і „УНС — забезпечення плюс".

В неділю вранці перед Богослужбою відбулася рання сесія, під час якої знову промовляли присутні члени Екзекутивного Комітету, даючи відповіді на заторкнені справи головами округ.

Як уже сказано, в конференції були заступлені 18 округ, а саме: головна радна Анна Гарас — Округа Лігай Веллі, мгр Богдан Ясінський — Балтимор, Роман Конотопський — Баффало, Володимир Гетьманський — Бостон, Михайло Ольшанський — Чикаго, Роман Татарський — Дітройт, Володимир Білик — Джерзі Ситі, головна радна Текля Мороз — Монтреаль Михайло Юзенів — заступник голови Округи Ню Йорк, д-р Михайло Снігурович — Ню Гейвен, Петро Тарнавський і Іван Данківський — Округа Філядельфійська, головний радний Володимир Гавриляк — Рочестер, Тимко Бутрей — Округа Твердого Вугілля-Шамокін, Василь Шаран — Торонто, Михайло Савків Трой, голова Контрольної Комісії мгр Іван Геврик Вінніпеґ — захід Канади, Василь Стефурин — секретар Округи Билкс-Беррі і Леон Гардінг — Вунсакет. Участи в конференції не брали голови 8-ох округ, які були перешкоджені іншими важливими обов'язками.

За союзовою традицією голови округ, їдучи на конференцію, привезли аплікації нових членів. Не зважаючи на те, що конференція відбувалася в половині місяця, представники округ передали головному організаторові С. Гавришові понад 50 аплікацій нових членів, забезпечених на імпозантну суму — понад 150,000 долярів.л

Перед закінченням конференції в імені усіх учасників д-р М. Снігурович висловив подяку й признання членам Екзекутиви за добре

(Закінчення на стор. 4)

У світі

АРҐЕНТИНА ВІДКИНУЛА ПРОПОЗИЦІЮ президента Роналда Реґена зустрітися з президентом Арґентини Рейнальдом Біньйоне під час плянованої поїздки президента Реґена до Південної Америки. Цю вістку передали вашінґтонські та бразилійські джерела. Бразилія виступала як посередник в ініціятиві президента Реґена.

ВАШІНҐТОН ВИМАГАЄ ВІД УРЯДІВ Центральної Америки заборони ввозити „важку наступальну зброю" і зменшення чужинецьких військ у тому районі. Державний секертар Джордж Шулц заявив Організації Американських Держав, що було б „нищівним", якби латиноамериканські країни прийняли політику протекціонізму з уваги на їх занепадаючу економіку.

ВИСНАЖЕНІ, АЛЕ ЩАСЛИВІ ТРИ АМЕРИКАНЦІ, звільнені із ув'язнення в тюрмі у столиці Анґолі Люанда, прибули на летовище Кеннеді в Ню Йорку у середу, 17-го листопада. Два з них — 27-річний Ґері Еккер і 33-річний Ґуставо Ґрілло, що воювали у лавах партизанських відділів як наймані вояки, під час громадянської війни 1975-76 років попали в полон. Третій американець, 33-річний Дж. Ґофрі Тайлер, цивільний пілот, був заарештований у лютому 1981 року, коли його літак розбився під час приземлення в Анґолі. 15-місячні переговори про їх звільнення закінчилися виміною в'язнів поміж п'ятьма країнами, що відбулася в Люсаці, Замбія, під наглядом Міжнародного Червонго Хреста.

ПЕНТАҐОНСЬКІ ОФІЦІЙНІ ОСОБИ ЗАЯВИЛИ 17-го листопада, що командуючий американськими військовими частинами в Японії, генерал летунських частин Чарлз Доннеллі висловив думку, що новий секретар ЦК Комуністичної партії СССР Юрій Андропов „мерзенніший ніж гадюка". Ці офіційні особи, що прохали не подавати їхніх прізвищ, заявили, що ген. Доннеллі зробив це й інші подібні зауваження під час сесії запитань і відповідей в Ківаніс клюбі Аґати, Ґуам. В цій справі з ген. Доннеллі мав відбути розмову головнокомандуючий американських військ в районі Тихого океану адмірал Роберт Лонґ. В пентаґонських колах заявили, що погляд, що його висловив ген. Доннеллі, „є його приватним поглядом" і що він не говорив від імени Департаменту оборони ЗСА.

В Америці

ОКРУЖНИЙ ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУД В АЛЕКСАНДРІЇ, Ва., визнав колишнього оперативного агента Сі-Ай-Ей Едвина П. Вілсона винним в нелеґальній продажі зброї лівійському диктаторові Муаммарові Каддафі на суму 22 мільйони дол. Згідно з адвокатом-оборонцем, Вілсон був агентом Сі-Ай-Ей і його зв'язки з лівійським урядом були знані і апробовані цією американською розвідчою агенцією. Одначе Сі-Ай-Ей рішуче заперечила що Вілсон робив ці нелеґальні продажі за дозволом агенції, але навіть саме твердження Вілсона, що він був членом Сі-Ай-Ей. Йому грозить кара 39 років в'язниці і 240,000 дол. грошової кари.

АМЕРИКАНСЬКИЙ УРЯД СПОНЗОРУЄ НА ВИЩІ студії в Америці 15,000 чужинецьких студентів з метою вивчення американських демократичних інституцій і практичної політики в надії, що ці студенти зрозуміють суть американізму і по повороті в рідні країни будуть поборювати прояви антиамераканізму. Цю програму переводитиме в життя Президентська рада для міжнародної виміни молоді і федеральний Уряд асиґнує на ту ціль 10 мільйонів дол. на початок. Кандидатів шукатимуть в першу черґу в шістьох індустріяльних країнах західнього світу — в Британії, Канаді, Франції, Німеччині, Італії й Японії.

АМЕРИКАНСЬКІ ЧИННИКИ ЧЕКАЮТЬ НА ПЕВНІ кроки Москви в справі покращання американсько-совєтських відносин злагідненням своєї настанови в справі загального роззброєння, евакуації з Афганістану й зменшення натиску на Польщу. Неназваний представник Уряду, який дав деякі інформації кореспондентам, також заявив, що евентуальне зближення СССР з червоним Китаєм не направить погіршених відносин між СССР і ЗСА. Покищо нові провідники в Кремлі не дають жадних познак щодо їх настанови до поправи американсько-совєтських відносин.

МОЖНА ВЧИТИ РЕЛІҐІЮ І СЕКУЛЯРИЗМ об'єктивно в школах і в той спосіб дати школярам можливість запізнатися з усіми поглядами на справу навчання релігії в публічних школах. Так зізнавав в суді д-р Делос МекКон, голова департаменту філософії в Обирн університеті в Мобіл, Алабама, де переслухують десятки свідків в справі питання, чи навчання релігії в публічних школах противиться конституційним постановам про відокремлення Церкви від держави.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Духовники й атомова зброя

Несподівано настав гострий конфлікт всередині римо-католицької духовної ієрархії. Конференція римо-католицьких єпископів і архиєпископів в З'єднаних Стейтах, зібрана у Вашінґтоні, почала дебатувати над проблемою атомової зброї і загрози війни в атомовій добі. І зараз же виявилося, що між римо-католицькими владиками нема одностайної думки на цю справу, — навпаки — виявилися діяметрально розбіжні погляди. Архиєпископ Джан Ровч з Міннеаполісу, президент Крайової конференції римо-католицьких єпископів, заявив, що ціллю цієї конференції є зформулювати „моральну доктрину", яка віддзеркалювала б однаково вірність християнізмові, як і льояльности супроти американської батьківщини. Тому конференція, — заявив він, — ведеться під гаслом „теології миру". Але показується, що знайти таку формулу страшенно трудно.

Архиєпископ Раймонд Гантгавзен із Сіетлу знайшовся у дебатах над цією проблемою на скрайньому лівому крилі. Він вимагає, щоб Америка односторонньо зліквідувала свій атомовий арсенал без уваги на це, чи інші члени „атомового клюбу" у світі зроблять це. Тому, що таке одностороннє роззброєння довело б у практиці невідхильно до „угроблення" вільного світу, то синдикована пресова коментаторка Бен Феллон правильно стверджує, що той духовник стоїть на становищі, що „краще бути червоним, як мертвим" — погоджується на скомунізування Америки в ім'я збереження миру за всяку ціну. Але Архиєпископ Філіп Ганнан із Ню Орлінсу рішуче відкинув первісний проєкт резолюції, який ішов по лінії пацифізму за всяку ціну, і звернув увагу, що таке становище шкодить теперішнім переговорам поміж Америкою і Совєтським Союзом про обмеження чи пак редукцію зброї та вплутує ієрархію Римо-католицької Церкви в Америці в президентські вибори у 1984 році, чого ці владики не хочуть. Проти принципового становища ворогів кожної війни і будь-якої атомової зброї, навіть, як засобу застрашування потенціяльного аґресора, виступили не тільки речники Уряду Реґена, особливо секретар оборони Каспер Вайнберґер, але й кардинал Кук з Ню Йорку, який перестеріг, щоб редаґований спеціяльною комісією документ не став причиною розколу всередині римо-католицької ієрархії в Америці. Подібне становище зайняв член тієї редакційної комісії Томас Ґамблтонн, єпископ з Дітройту. Хоча єпископи твердять, що вони не втручаються у формулювання оборонної стратегії країни і признають, що це прероґатива Уряду й Конґресу, проте насправді одверта пацифістична настанова частини американської римо-католицької ієрархії шкодить країні, бо сприяє тій пацифістичній течії, яку активно підтримує большевицька аґентура і щонайменше баламутить широкі, мало політично вироблені кола суспільности. Сам голова редакційної комісії конференції єпископів Бернардин з Чикаґо, признав, що аґресивний характер СССР сприяє атомовому зброєнню у світі, але водночас висловив погляд, що „хтось мусить розпочати" зброєння — отже хай це зробить перша Америка...

Владики мають право, ба навіть обов'язок забирати слово у справах, що стосуються їх пастви. Правду кажуть ті члени конференції римо-католицьких єпископів, які твердять, що прагнуть мати чисту совість, що вони вірні науці Христа і водночас льояльні патріоти своєї батьківщини. Але передумовою для конструктивної участи у дебатах над такою складною і делікатною справою, як оборонна політика американської суперпотуги, є першорядне знання міжнародної проблематики. І коли самі ті пацифістичні єпископи признають існування загрози з боку Совєтського Союзу, то в першу чергу повинні би вивчити історію Сходу Европи і навчитися „абв" державно-політичної рації, а не говорити прилюдно речі, які свідчать про безмежну наївність, ба, що гірше, політичний анальфабетизм.

У Католицькій Церкві існує устрій, що Церкву зобов'язують Вселенські собори і наступник святого Петра на Апостольському престолі — Папа. Теперішній Папа Іван Павло II виразно ствердив, що треба обов'язково зберігати мир і виминати війну, в якій нехтується заповідь Божу „не вбивай", проте оборонна війна допускальна: кожна людина має право боронитися, коли загрожує їй смертельна небезпека і кожна країна має право та обов'язок боронитися проти аґресора. Тільки людина несповна розуму бажала б собі війну в сучасній атомовій добі, в якій вже кругло десяток держав розпоряджають атомовою зброєю. Але принцип „краща смерть, як неволя" стоїть вище гасла „краща неволя, аби життя". Конференція римо-католицьких єпископів виявила, що між найвищими достойниками Римо-католицької Церкви в Америці є також люди чесні, але наївні і політично анальфабети. Добре, що такі високі духовники, як Кардинал Кук із Ню Йорку пригадав, що право самооборони є християнським правом". І добре, що самі члени тієї конференції признали потребу єдности в Церкві.

Тому практично — за голосами американської преси — документ, що його прийняли б усі члени тієї конференції, може зродитися щонайшвидше за півроку, в травні найближчого року, якщо взагалі зродиться. Було б найкраще, як би ця конференція американських римо-католицьких єпископів скінчилася ствердженням, що справа оборонної політики є справою Уряду і Конґресу та що вірних Католицької Церкви обов'язує становище Папи, який признає право й обов'язок людини й країни боронитися проти аґресора. Покищо правду має названа вже вгорі американська коментаторка, що наступник Брежнєва у Кремлі, недавній голова КҐБ Андропов, сердечно сміється, читаючи вістки, як то деякі американські єпископи поручають одностороннє роззброєння Америки.

Степан Женецький

РАКЕТНА КРИЗА І ПОЛІТИКА ЗСА

У жовтні цього року минуло 20 літ із того часу, як Америка була на грані атомової війни з Совєтським Союзом під час історичної уже сьогодні ракетної кризи на Кубі. Цю кубинську ракетну кризу обговорюють тепер у двадцяту річницю її виникнення, на всі лади американські політичні коментатори і військові знавці. Одні пишуть, що тих 13 напружених днів кубинської ракетної кризи стали для американських провідників моделем, в разі конфронтації як треба поступати зі Совєтським Союзом. Ця лекція, як пишуть американські коментатори, — зокрема популярна для президента Реґена і його співпрацівників.

Знову інші політичні коментатори, прихильники детанту, тобто переговорів, а тим самим і поступок, твердять, що не слід засильно натискати на уряд СССР, бо вони можуть наперекір усім і вся не поступитися, як вони поступилися в кубинській ракетній кризі, а тоді поміж Америкою і Совєтським Союзом може початися атомова війна. (Що ж, як то кажуть: „у страха великі очі". На жаль, таких страшків, які проповідують засаду: „краще бути червоним, як мертвим", є на Заході, а також в Америці, багатенько, а до того, вони є дуже голосні і впливові і свої „ідеї" поширюють всіма засобами масової інформації — преси, телебачення, радіо. — С. Ж.).

Для американських дослідників закордонної політики в загальному, кубинська ракетна криза — надзвичайно цікава: нагле відкриття совєтських ракет на Кубі, телевізійний виклик колишньому президентові Кеннеді тодішньому ватажкові Кремля Нікіті Хрущову, а понад усе, зручні переговори під загрозою, які закінчилися тріюмфом Америки. Ця криза ввійшла в історію, як зразок полагоджування Америкою небезпечних криз.

Для теперішнього Уряду президента Реґена, кубинська ракетна криза служить лекцією, що Америка, щоб могти переговорювати з позиції сили, мусить мати мілітарну перевагу. Кубинська ракетна криза також служить лекцією, що коли ЗСА діють з повною рішучістю, то Совєтський Союз поступається. Це є час для нас — говорив президент Реґен, щоб Америка наново перехопила ініціятиву в свої руки. Ми повинні, — виявляти спротив Совєтському Союзові і тримати нашу зброю напоготові. „Більше народів, — твердив він, — попало в клопоти із-за поступок і угодівства, аніж через непоступливість".

Але дехто з американських політичних знавців твердить, що не завжди така рішуча постава, як колишнього президента Кеннеді в кубинській ракетній кризі, кінчається перемогою. Вони перестерігають, щоб не часто застосовувати рішучість у таких небезпечних кризах, як їх мала ЗСА зі Совєтським Союзом після Другої світової війни, чи берлінська криза в 1948 і 1961 роках, або рівнож згадувана кубинська ракетна криза, бо часами така криза може закінчитися інакше.

Деякі знавці твердять, що досліди доказують, що кризи між державами, які мали місце за минулих сотню з половиною років, часто мали теж інші висліди в міжнародних відносинах. Три останні кризи поміж Америкою і Совєтським Союзом не є вийнятком з правила в цьому випадку. Часто буває, що коли одна сторона намагається примусити другу сторону до компромітації, зокрема, коли вона це робить під загрозою сили — тоді буває, що друга сторона також відповідає у цей же сам спосіб — вживає силу.

Найбільш успішним способом Америки в переговорах є вживання преславутої тактики „моркви і бука", сполученої із мнимою ніби винагородою за поступку противника, в даному випадку Совєтського Союзу, та даючи йому спроможність вийти з кризи із збереженням обличчя. Навіть у ракетній кубинській кризі, ультиматум президента Кеннеді Хрущову був пом'ягшений секретною обіцянкою, що ЗСА заберуть свої ракети з Туреччини, як рівнож обіцянкою, не робити інвазії на Кубі.

Та, не зважаючи на цю зберігаючу обличчя поступку, Куба була дуже коштовною програною для Москви: кремлівські головачі „заблимали очима", як про це був висловився Дін Раск. Таке розуміння кубинської ракетної кризи, дуже по душі багатьом членам Уряду Реґена. Але обережніші знатоки вказують, що подібні кризи в минулому мали деколи інший вислід. Бувало й таке, що коли дві держави з різними силами найшлися в двох чи більше кризах між собою, то ця сторона що програла в попередній кризі, поводиться аґресивніше в новому конфлікті. А тому, що переможець в попередній кризі часто намагається повторити свій успішний спосіб залякування в переговорах, то нічого дивного, що це може довести до війни.

Цілком зрозуміло, чому програна сторона в такій кризі приймає більше непримириму поставу в другій кризі. Коли одна з двох держав, рівних щодо потуги сил, поступається перед погрозами і ультиматами, а зокрема у відкритий, публічний спосіб, то така акція є дуже шкідлива для уряду тієї держави. Президент Кеннеді це добре розумів, коли перестерігав своїх співробітників, щоб не дуже хвалитися із-за висліду кубинської ракетної кризи, знаючи, що „кожна невдача має в собі насіння відплати, якщо ця держава є досить сильною". І саме завдяки „лекції", що Москва була мілітарно слабшою під час кубинської ракетної кризи, вона в міжчасі дозброїлася, і тепер майже дорівнює потузі ЗСА.

Успіх переговорів способом залякування є залежний від постави другої сторони. А що було б, — питають обережніші американські військові знавці — якщоб у відповідь на загрозу президента Кеннеді вжити атомову зброю, Москва відповіла б була такою ж самою загрозою? Була б почалася атомова війна! А що буде, як тепер обидві сторони, тобто Америка і Совєтський Союз, приймуть спосіб поступування президента Реґена? Така ситуація може бути подібною до трагічних відносин між Росією і Австрією на початку біжучого століття.

Потерпівши дві неприємні прогри зі сторони Австрії на Балканах в 1908 і 1912 р. уряд Росії прийняв поставу: „ніколи більше", що спричинило намагання Росії осягнути мілітарну рівновагу і рішення перебрати в свої руки ініціятиву, і примусити Австрію до уступок у новій кризі. Наступна криза Росії з Австрією мала місце вліті 1914 року — вбивство австрійського престолонаслідника Фердинанда в Сараєві, ультиматум Австрії і виповідження війни Сербії, ультиматум Росії в сторону Австрії. Австрія не поступилася — і так почалася Перша світова війна. Таке саме можуть повторити, — як перестерігають ліберальні американські коментатори, - і комуністичний уряд Совєтського Союзу, тепер з Америкою.

На нашу думку, даремними є побоювання, що кремлівські ватажки можуть відважитися на якийсь спротив, коли Америка виступить рішучо, як це було за президента Кеннеді, проти нових аґресивних посягань, і поклавши руки на зброю скаже: „Ані кроку далі, бо стріляємо!".

Коли уряд Совєтського Союзу побачить таку рішучу поставу Америки, а з нею і цілого Заходу, тоді напевно закине свій бундючний тон, і поступиться так, як поступився під час кубинської ракетної кризи.

Москва завжди поступалася і поступається перед рішучою поставою і силою.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про хитре засекречення і наївну щирість

Для всіх, що добре знають спосіб дії режиму Совєтського Союзу не було ніякою несподіванкою, коли вістку про смерть Брежнєва подано до загального відома 24 години після того, як наступила смерть та ще й без ніяких ближчих пояснень. Це засекречення дуже типічне і часте у всіх подіях за Залізною заслоною, які можуть мати неґативний вплив чи показувати владу у поганому світлі: чи то йдеться про летунську катастрофу, чи про зудар поїздів, чи смерть когось відомого, чи навіть відвідини чужинецьких туристів. Завжди та сама мовчанка, лаконічне подання факту, і зусилля поменшити, якомога можливо його значення.

Так, залізна, хоча невидима рука точно кермує усім, що можна широкій публіці показувати, говорити чи інформувати на сторінках преси. В тому ховається хитра калькуляція, гра на людських почуваннях і політика заскакування.

Того, однак, пересічні американці ніяк не можуть зрозуміти та сприйняти. Бож тут кожна подія — велика вона чи мала — мусить бути негайно відома всім, точно описана, інтерпретована фахівцями, потверджена очевидцями. Тут смерть державного мужа відома негайно, причина смерти подана вичерпно пресовим комунікатом із заявою лікарів та усіми потрібними, а часом і непотрібними деталями особистого життя того чи іншого славного небіжчика, реакцією родини, приятелів, політиків.

І тепер, коли прийшла вкінці вістка про смерть Брежнєва ми чули та читали куди більше реакцій американців на цю подію, як совєтських представників, куди більше коментарів із Заходу як з Москви. А ті коментарі до речі були частенько надсподівано прихильні.

Роззброююча, наївна щирість що її практикують американці-безперечно вияв їхнього розуміння демократизму, але з другого боку — це витворює у них цілковиту невідпорність на цілу хитру засекречену політику Совєтського Союзу.

І видається, часом дивним, як мало тут людей розуміє, що справді діється в СССР. Чи ніколи вам не траплялося, що ви старалися вияснити своїм американським знайомим про події в Україні, а ви відчували, що ваші слухачі не дуже вірять у ваші слова? Можливо, що це так, як ситому важко вияснити, що це таке голод, а може демократична ментальність не вміє зрозуміти совєтської системи. Треба було б з нею хіба зустрітися віч-на-віч і пережити на власній шкірі.

Ось про такий випадок читали ми серед листів до редакції у Ню Йорк Таймсі. Якийсь звичайний американський горожанин із семітським прізвищем описує свої переживання під час туристичної подорожі в Україну. Схоплений несподівано таємною поліцією за роблення світлин на ярмарку, він декілька годин перебув в засекреченому домі на переслуханнях каґебістів. Подія сама по собі дрібна, але того американського горожанина вона „просвітила" про систему совєтського режиму, яка однаково відноситься до власних горожан, як і чужих. Не знаємо скільки людей переконає цей лист, але хотілося б читати таких писань якнайбільше. Бо може, однак, вони декого переконають, що із наївною щирістю у відношенні до „Країни рад" далеко не зайдеш.

О—КА

Іван Кедрин

СВІТОВА ВИСТАВКА МИСТЦІВ — ОСЯГ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Дозвольте повторити зроблену вже раз заввагу про дивний феномен у сучасній дійсності українського вільного суспільства у діяспорі: коли в ділянці політики не можемо похвалитися будь-яким поважним успіхом, і навпаки — маємо докази жалюгідного примітивізму і декадансу (загирення репрезентаційних верхівок, небувале розсварення в громаді), то в ділянці культури видно поступ, ініціятивність окремих одиниць і гуртів, творчий конструктивізм. У Ню Йорку відбулася наукова конференція, на якій виступали шість університетських професорів — три українські і три польські, які доповідали про різні аспекти українсько-польських взаємин. На Союзівці відбувся з'їзд жінок з участю коло 500 осіб з різних стейтів і міст цієї країни між двома екранами з доповідями на високому рівні, проф. Омелян Пріцак видав в Українському Науковому Інституті при Гарвардському університеті перший з-посеред п'яти запланованих англомовних томів п. з. „Походження Русі" („Ді Ориджин оф Рус"). Старі скандинавські джерела, інші як саги" — величиною 926 сторінок — монументальна наукова праця. Похвали гідну активність проявляє гурт прихильників Українського Музею в Ню Йорку.

До цих і їм подібних подій належить переведена в Торонто, Канада, Світова виставка українських мистців. Вона стала не тільки видатною подією в житті мешканців Торонто чи провінції Онтеріо, ані самої Канади, але записалася в історії українського поселення у діяспорі, як новий доказ поступу української культури, яка дотримує кроку найкультурнішим народам світу. До захоплених рецензій, які появилися в різномовній канадській пресі та найприхильніших відгуків у канадських радіо-телевізійних показах, варто добавити кілька інформаційних подробиць.

Вісім мистців, чоловіки і жінки, діячі образотворчого мистецтва, мистці малярі й скульптори, виступили з показом 120-ти експонатів. Головою жюрі, чи пак Селекційної комісії, яка кваліфікувала присилані експонати, був один із найкращих сучасних мистецтвознавців, сам поет і маляр, Святослав Гординський. Жюрі, яке складалося з видатних і безсторонніх знавців образотворчого мистецтва, було суворе — воно розглядало прислані твори виключно під кутом їх мистецької вартости, без уваги на напрямок і техніку, — в деяких випадках признавало присланому експонатові вартість з уваги на проявлюваний там талант. Тому на Виставці були твори суворого реалізму і абстракти. Першорядну односторінкову „Передмову" у люксусовому Каталозі виставки написав його редактор, згаданий С. Гординський. Він підкреслив міжнародний характер виставки, бо взяли в ній участь мистці з

(Продовження на ст. 3)

Напередодні Конґресу СФУЖО

У калейдоскопі рухливого громадського життя Філядельфії з цікавістю і нетерпеливістю очікуємо IV Конґресу Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), що відбудеться 25-28-го листопада 1982 року в Сентер готелі у Філядельфії, Па.

Зорганізованому жіноцтву нашого міста і цілої Америки буде приємно зустрітися і обмінятися думками та осягами з українками Европи, Південної Америки, Австралії та Канади. Це той привілей вільного демократичного світу, яким ми вповні користуємося. Цей привілей, на жаль, жінкам в Україні недоступний.

Конґресові комісії працюють над зразковим переведенням намічених програм. Одною з атракцій буде мистецька виставка з участю Слави Ґеруляк, Христини Зелінської і Мирослави Стахів.

Слава Ґеруляк закінчила студії історії мистецтва і малярства. Кераміку студіювала в Чикаґо і Парижі. Викладала мистецтво в американських високих школах. Її керамічні і графічні праці позначені багатством української мітології, в якій духовість народу тісно пов'язана з природними органічними явищами.

Христина Зелінська — малярка-графік. Студії мистецтва закінчила у Швайцарії. Викладає у Філядельфійському Мистецькому коледжі. Їй прикметна повна творча свобода. Її картини віддзеркалюють її духовість у релятивних формах.

Мирослава Стахів не тільки дослідниця української вишивки, але і виконавець. Її ціллю вивчити та відтворити зразки народного мис-

(Закінчення на стор. 4)

Володимир Янів

20 ЛІТ НА СЛУЖБІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ У СПІВДІЇ З ЧУЖИМИ НАУКОВИМИ КОЛАМИ

II

Виявлена життєздатність українських наукових центрів призводить по роках наполегливої праці до деякої зміни. Відоме німецьке „господарське чудо" уможливило урядові змінити відношення до скитальчих спільнот, які залишилися в Німеччині, тим більше, що Німеччина відчула необхідність переконливо задокументувати для зовнішнього світу зміну своєї духової постави з огляду на світову опінію, яка за воєнні злочини робила відповідальним цілий німецький народ, а не тільки нацистичний режим. У тому числі мала скористати й українська колонія у Німеччині, зокрема у Баварії. Найбільші шанси отримати відповідну допомогу мали українські загальногромадські й харитативні централі, але також культурні установи, які не тільки виявили найбільшу динаміку, але й найменше схильности до поділів, чи розбиття, так видного у політичному житті. 1962 року прийшло до заснування спеціяльної надрядної організації, у якій об'єдналися три українські наукові установи: УВУ, НТШ та УТҐІ, із утриманням повної внутрішньої автономії. Велику заслугу в тому мав соціяльний референт у баварському міністерстві праці й соціяльного ладу Йоганнес Маврер, відзначений згодом за свою жертвенну працю у користь української культури почесним докторатом УВУ.

2.

Основане тоді Об'єднання, відоме під назвою „Товариство Сприяння Українській Науці" закінчило 12-го вересня 20 років своєї успішної праці, — так що з одного боку можна вже глянути із перспективи критично на його досягнення, але з другого боку й годиться позитивно відзначити ту дату. Звичайно, початкова заслуга Товариства була у вистаранні грошей на зрушення праці. Відповідно до цієї ролі Товариство отримало свою доцільно продуману структуру із трьома органами: екзекутивним Виділом, складеним із вибраних на Загальних Зборах представників усіх трьох об'єднаних Товариств (по двох із кожного); поруч із Виділом діє Наукова Рада, що має унапрямлювати цілу наукову активність, зокрема координувати співдію трьох різних установ із своїми традиційними завданнями і полем дії. До Наукової Ради входить вісім українських і чотири німецьких учених-дослідників. Наукова Рада — це одночасно посередник до німецького наукового світу. Коли її головою статутово обирається українця, то його заступником має бути німецький науковець. Врешті третім тілом є кураторія, що складається із представників федеральних і баварських міністерств, які були ініціяторами постання Товариства і до яких належить моральна й матеріяльна опіка над українськими науковими установами. Крім представників міністерств до кураторії з уряду входить голова Наукової Ради, але в часі нарад беруть участь (зокрема для звітування й предкладання бюджетових преліменарів) представники Виділу, при чому постійно зберігається прийняту зговоренням засаду, що до участи запрошують представників всіх трьох установ. Першим куратором з природи речі був д-р Й. Маврер, — до хвилини свого відходу на емеритуру 1973 року.

Найважливішим вступним завданням Проводу (кураторії й Виділу) було знайти відповідні приміщення. Початково винаймлено дім, урочисте відкриття якого мало місце 24-го травня 1963 року з участю великої кількости репрезентантів німецького наукового й культурного світу — у присутності представників міністерств. Власне кажучи, щойно з цього дня зачалася нормальна дія, тим більше що в домі було 14 приміщень, у яких розміщено всі об'єднані установи. З цього часу увійшов звичай — поруч із офіційною назвою — уживати окреслення на означення спільноти праці Домом Української Науки. З першого винаймленого Дому ціле Товариство Сприяння, як і всі об'єднані установи, перейшли 1974 року до будинку УВУ, набутого завдяки княжому даткові Його Блаженства нашого Патріярха, який згодом — в часі своєї другої канонічної візитації у Німеччині — 27-го листопада 1976 року — довершив урочистого посвячення Дому — в супроводі місцевого Владики-Екзарха, Преосвященного Кир Платона та численного духовенства.

Другим важливим завданням Товариства, як цілости, було видавання спільного органу, який був подуманий рівночасно як лучник до зовнішнього наукового світу; таким чином, коли видання поодиноких об'єднаних Товариств в більшості появляються в українській мові, орган (із первісною назвою „Міттайлюнген", тобто „Записки") майже повністю — німецькомовний з тим, що є радо бачені причинки у французькій, англійській чи еспанській мовах. Редакцію органу повірено першому голові Товариства, тодішньому ректорові УТҐІ, проф. д-ві Ростиславові Єндикові (1962-65 і 1967-74), який редакцію провадив і тоді, коли на пості голови заступив його доцент УТҐІ інж. Дем'ян Пеленський (1965-67). Після смерти проф. Єндика († 15-го лютого 1974) редакцію доручено проф. Григорієві Васьковичу, що заступив покійного також у головстві Товариства, бувши в тому часі продеканом Філософічного факультету УВУ (а з 1979 року його деканом).

„Записки" були зразу подумані насамперед як інформативний річник цілого Дому і всіх об'єднаних у ньому установ, початки були доволі скромні. (Перший випуск, — 23 сторінки і чотири таблиці зі світлинами, — вийшов друком 1965 року, і в цьому році вийшов і другий випуск із 30-ти сторінками і з вісьмома таблицями), але ж вони скоро розросталися. За редакцією проф. Р. Єндика було сім випусків, у тому — два подвійні числа (отже разом дев'ять чисел із 585 сторінками). За редакцією проф. Г. Васьковича з'явилося ще одне подвійне число (10-11), але згодом числа з'являлися правильно кожного року (до 1981 року вісім випусків із 1,970 сторінками. Наявність докладного інформативно-звітового відділу має величезне значення для історії „Товариства", і для УВУ, НТШ, УТҐІ; збагачено його ще окремим відділом Комунікацій, які дають обширні описи важливіших імпрез, зокрема наукових конференцій, мистецьких виставок (багатоілюстрованих кольоровими репродукціями виставлених творів).

(Продовження буде)

ІРАКСЬКІ ОПОЗИЦІЙНІ ГРУПИ В ТЕГРАНІ утворили „Верховну раду" в середу, 17-го листопада, щоб боротися за скинення президента Іаку Саддама Гуссейна. Іранське офіційне пресове агентство передало, що іракський релігійний лідер на вигнанні Гоятолісіям Гакім повідомив про утворення Верховної ради іракської іслямської революції на пресовій конференції в тегранському готелі. Гакім також сказав, що Верховна рада складається з „усіх бойових сил Іраку", які мають намір „скинути Саддама Гуссейна і його Баасистську партію". Іран вимагає видачі президента Гуссейна і воєнних відшкодувань, як умову для закінчення триваючої вже 26 місяців війни. Іран також відмовляється вести переговори про закінчення війни поки всі іракські війська не залишать іранської території.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ПОЧАВ УДОСКОНАЛЮВАТИ існуючі в Афганістані летовища, що, як висловився речник Державного департаменту Раш Тейлор, в урядових колах вважається ознакою наміру СССР тримати свої військові частини в цій країні ще довгий час. Коментував цю справу Р. Тейлор у відповідь на питання, що виринули у наслідок опублікування рапортів про те, що Совєтський Союз вибудував шість нових летовищ в південному Афганістані із ймовірною метою опанування повітряного простору над Перською затокою, бо совєтські військові літаки матимуть можливість із летовищ в Афганістані заатакувати з повітря терен Перської затоки з блискавичною швидкістю.

СОЦІЯЛІСТИЧНА ПАРТІЯ ІТАЛІЇ, ВІД ЯКОЇ залежить полагодження політичної кризи, представила цілий список вимог як умову вступу в коаліцію новоутворюваного уряду соціял-демократа Амінторе Фанфані. Соціялісти особливо вимагають від нового уряду захистити купівельну здатність заробітних плат і пенсій.

Світова...

(Закінчення зі стор. 2)

дев'яти країн трьох континентів — Канади, ЗСА, Венесуелі, Франції, Німеччини, Англії, Швайцарії та Австралії плюс гурт новоприбулих мистців з України, які визволились із обов'язуючого в СССР соцреалізму. С. Гординський твердить, що у вільному світі живе тепер понад 200 мистців українського роду, — але додаймо, що у високих школах мистецтва різних країн студіюють молоді адепти, з яких деякі — як виявляють виставки — мають не тільки амбіцію але й справжній талант.

Виданий Світовою виставкою Каталог — це твір, який залишиться світлим тривким документом високого рівня українського образотворчого мистецтва в діяспорі. З технічної сторони той Каталог — бездоганний. Кожний учасник Виставки репрезентований в Каталозі одним — тільки кілька з них двома — експонатами. Каталог передає однаково чорно-білі графічні твори, як і різнобарвні акварелі чи пастелі. У Вступі С. Гординського підкреслено діяметрально різну атмосферу, в якій можлива творчість мистців у вільному світі і в Совєтському Союзі, де мистецтво запряжено також до воза однопартійної ідеології. Тому правильно С. Гординський ствердив, що Світова виставка доказала, що сучасне українське мистецтво є „інтеґральною частиною світового мистецького розвитку".

Зорганізувати Світову виставку українських мистців не було легко. Ініціятива і головна заслуга її постання належить основникові й меценатові Української Мистецької Фундації в Торонто Михайлові Шафранюкові. Фундація, перенесена до нового власного будинку при Блур-стріт ч. 2118 А розпоряджає кількома залями, влаштованими фахово спеціяльно для мистецьких виставок. М. Шафранюк стверджує у своєму „Слові" наприкінці Каталогу, що тієї виставки не можна було б зорганізувати без матеріяльної допомоги від Міністерства горожанства й культури Провінційного уряду Онтеріо та Української Канадської Фундації ім. Т. Шевченка. Світову виставку відкрив онтерський міністер горожанства і культури Брус МекКафрі, що його коротке Слово поміщене на самому Вступі Каталогу. Це ще один доказ, що американські українці можуть завидувати своїм землякам у Канаді: вони мають там куди більші впливи і зв'язки з державними властями, як ми тут, і користуються активною підтримкою для таких культурних імпрез, як ота виставка.

110-сторінковий люксусово виданий Каталог Світової виставки повинен пригадати нашим мистцям, що каталоги є документацією творчости мистців і тому виставки без каталогу (як це сталося), на жаль, недавно з прегарною своїм змістом виставкою семи видатних українських мистців у Ню Йорку є наче пусто витраченою енерґією, бо не залишають ніякого сліду за собою. Жаль також, що деякі видатні мистці з Америки чомусь не надіслали до жюрі своїх творів (В. Бачинський, Ксеня Мошинська, Л. Кузьма, З. Онишкевич, П. Холодний, М. Черешньовський). Один з мистців, що його твори поміщені в Каталозі, в міжчасі покинув цей світ (Петро Андрусів). Сам засновник Фундації й організатор Виставки, названий Михайло Шафранюк,поважно захворів був і не міг бути присутнім на відкритті Виставки 16-го вересня 1982 року — його репрезентувала його мила дружина Ярослава, активна учасниця-співробітниця у всій меценатській діяльності свого чоловіка, який своїми ділами — між ними й тією виставкою — записався уже тривко в історії української культури в діяспорі.

Отакі творчі осяги в ділянці культури диктують нам — бути оптимістами, що добро таки переможе зло в українській вільній громаді, що конструктивізм таки переможе деструктивні затії".

Прем'єра „Кавказу" та Четвертої симфонії Фіяли в Торонто

Музичний світ Канади відзначає цього року 60-ліття одного з найбільших своїх композиторів—нашого Юрія Фіялу. Українське Торонто в особливий спосіб відзначить цю виняткову постать у сучасній музиці. 21-го листопада зможемо почути прем'єру Симфонії ч. 4 (Української) Юрія Фіяли у виконанні великої симфонічної оркестри, диригувати буде маєстро Володимир Колесник. Цей концерт буде надзвичайний ще й тому, що відбудеться у недавно відкритій модерній концертовій залі Рой Томсон Гол. Присутній на концерті буде сам композитор, Юрій Фіяла, який тепер живе в Монтреалі.

Юрій Фіяла є добре знаний в музичних колах по цілому світі, головно після 1965 року. В Монтреалі відбувався тоді, вперше на північноамериканському континенті, Міжнародний конкурс піяністів. Усі учасники мусіли грати твір канадського композитора, який вибирало жюрі. Жюрі, що складалося з визначних музик світу, розглянувши всі прислані твори, вибрало „Капричьо" Юрія Фіяли. І так всі піяністи, які змагалися у Монтреалі, крім творів власного вибору, грали один однаковий обов'язковий твір—„Капричьо" Юрія Фіяли. І цікаве ще й те, що на наступний Міжнародний Конкурс, який відбувся в 1968 році, жюрі не вибирало „один твір з багатьох",а просто замовило спеціяльний твір у Юрія Фіяли.

В 1974 році Комітет Українців Канади замовив у Юрія Фіяли скрипковий концерт, що його виконав у Вінніпеґу в часі Конґресу КУК скрипаль Степан Старик з вінніпеґською оркестрою. Концерт цей ми чули і в Торонто з нагоди III Конґресу СФУЖО. Виконавцем був знову Степан Старик, диригував перший раз у Канаді динамічний Володимир Колесник.

Для відзначення століття Канади Юрій Фіяла написав „Канадське Кредо". Це симфонічна кантата для великої оркестри та хору. В канадському музичному світі Юрій Фіяла є відомий композитор. Товариство Української Опери дає нам нагоду 21-го листопада пізнати ближче творчість Юрія Фіяли і самого композитора особисто.

Друга частина програми концерту—це „Кавказ" Шевченка—Людкевича. Наш Український Оперний Хор, знаний вже з багатьох завжди знаменитих виступів, старанно підготовляється до концерту. Твір Людкевича монументальний. Він складається з 4-ох частин і буде виконаний повністю у Канаді вперше. Ми вже давніше чули 2-гу частину „Кавказу" у виконанні хору та оркестри, якими диригував св. п. Лев Туркевич.

Цілий „Кавказ" ще досі не був виконаний на північноамериканському континенті. Політичне та літературне значення твору є відоме. Музична вартість його незаперечна.

Людкевич був одним із перших наших композиторів, що трактував хор і оркестру як рівноцінних партнерів. Оркестра не має бути супроводом вокального твору.

В одному із своїх есеїв „Про композиції до поезії Тараса Шевченка" Людкевич писав: „....Музикант, який хоче складати музику до Шевченка, мусить рахуватися не тільки з його індивідуальністю як людини і поета, а ще більше з народною індивідуальністю, яку він репрезентує. Хто хоче розуміти, відчути і відповідно інтерпретувати Шевченка, мусить,безумовно,відчути ту сферу, з якої вийшла поезія Шевченка. Поезія Шевченка є вицвітом української народної поезії; без розуміння українських народніх пісень нема і бесіди про розуміння та інтерпретування Шевченка..." А далі: „...Поезії Шевченка як твори індивідуального артистизму вимагають артистичної музики, що подібно ілюструвала б тонкий вираз нюансам змісту поезій".

Музика Людкевича цілковито співзвучна з поезією Шевченка. Композитор не тільки ілюструє музикою зміст, він вміє підкреслити, підсилити його настрій. „Кавказ"—це складний твір, не легкий до виконання. Тому тим більше ми горді за наш Оперний хор та його диригента Володимира Колесника. Бо музична культура народу—це не тільки гори припорошених рукописів, яких немає кому і немає для кого виконувати. Український Оперний хор і диригент В.Колесник вже доказали нам своїми попередніми концертами, що можуть взятися за виконання „Кавказу". Ось що писав недавно музичний критик Свенд Роввейд в престіжовому музичному журналі „Опера", що виходить у Лондоні, Англія: „...Чудовий українсько-канадський Оперний хор, який співає чудово в опері „Купало", співав (в „Запорожці за Дунаєм") справді надзвичайно добре..." (серпень 1982, критика на „Запорожця за Дунаєм").

Віримо, що й цей концерт принесе слухачам не тільки повне вдоволення та насолоду, а й познайомить нас безпосередньо з великими творами нашої музики, а композиторові Ю.Фіялі буде найкращим подарунком у його 60-ліття. Хорові та диригентові принесе напевно черговий успіх.

Оксана Бризгун-Соколик

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства.

Впреп. о. декан Петро Огірко відслужить Заупокійну Святу Літургію, в п'ятницю, 26-го листопада 1982 року, о год. 9-ій рано, в УКЦеркві Царя Христа в Бостоні, Масс., за Блаженної Пам'яті:

ІРЕНУ ВИННИЦЬКУ
МИХАЙЛА ВІВЧАРА
д-ра ПЕТРА ҐУПИКА
ВАСИЛЯ ДАНИЛА
проф. інж. МАКАРА КАПЛИСТОГО
д-ра ІВАНА ПАНЧУКА
ЮСТИНУ РУДЯК
ВОЛОДИМИРА ТРАЧА

Всіх вп. членів ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів. Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в похорі до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Членам ФКУ.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що 17-го листопада 1982 р. упокоївся в Бозі, на 86-му році життя

бл. п.

РОМАН Т. ПРИСТАЙ

підстаршина Армії УГА, довголітній голова ЗУАДК-у.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 19-го листопада 1982 р. у похоронному заведенні Paul Harris в Рочестері, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 20-го листопада 1982 р. з церкви св. Йосафата, о год. 10-ій ранку на цвинтар Holy Sepulchre Cemetery в Рочестері, Н. Й.

У глибокому смутку:
КАТЕРИНА ПАВЛІЧКО — сестра
ОКСАНА ПРИСТАЙ — стриєчна сестра
ДМИТРО І МАРТА ПРИСТАЙ з дітьми ВОЛОДИМИРОМ, ІРЕНОЮ І РОМАНОМ
РОМАН, ІРИНА, ЮРІЙ й АННА ПАВЛІЧКИ
Родина в Україні

Ділимося сумною вісткою, що дня 17-го листопада 1982 р., проживши 69 років відійшов від нас у Вічність

наш Найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ДІДО та ВУЙКО

бл. п.

РОМАН СОГОР

б. скрипаль Львівської Опери, член численних камерних ансамблів та симфонічних оркестр.

ПОХОРОН — у суботу, 20-го листопада 1982 р. на цвинтарі Еверґрін у Гілсайд, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — УРСУЛЯ
син — РОМАН з родиною
дочка — ІВАННА АДАМС з родиною
сестрінки:
РОМАН ВОРОНКА з родиною
та БОГДАН КАЗНОВСЬКИЙ
Ближча та дальша Родина в ЗСА і в Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 17-го листопада 1982 р. в Ленкестері, Віск., упокоївся в Бозі, проживши 88 років,

наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І СВАТ

бл. п. інж.-аґроном

ОЛЕКСІЙ ФЕДОРУК

народжений в с. Ясниці, пов. Броди, Україна, довголітній працівник Подільської Пасічничої Спілки у Тернополі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — в п'ятницю, 19-го листопада 1982 р. в церкві св. Климентія у Ленкестері, Віск., а відтак Тіло Покійного буде перевезене і ПОХОРОНЕНЕ на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
дружина — АЛЕКСАНДРА
син — СВЯТОСЛАВ з дружиною ЛІЗОЮ і дочками ЕЙМІ, ДЖИЛ І СУЗЕН
дочка — МАРІЙКА з чоловіком ВАСИЛЕМ ТЕРШАКІВЦЕМ і дочками АНДРЕЄЮ та АЛЕКСАНДРОЮ
свати — НЕОНІЛЯ та ІВАН ТЕРШАКІВЦІ
та ближча і дальша Родина в ЗСА, Канаді, Україні й Польщі

ОБ'ЄДНАННЯ КОЛ. ВОЯКІВ УПА

повідомляє у великому смутку і горю, що 16-го листопада 1982 року, помер у Гантері, Н. Й. від серцевого удару у 76-му році життя

бл. п. підполковник УПА

ЮРІЙ ЛОПАТИНСЬКИЙ — КАЛИНА

усіми нами люблений і шанований наш керівник і голова нашого Об'єднання, член Закордонного Представництва УГВР, поручник „Карпатської Січі" і комендант підстаршинської школи в Хусті, один з найвидатніших старшин УПА, провідний учасник боротьби УПА та ОУН проти німецьких і більшовицьких окупантів України, в'язень німецьких концентраційних таборів, вийняткова постать організованого українського революційно-визвольного руху, всеціло відданий українській справі патріот, видатний політичний і громадський діяч.

•

ВШ. Дружині і Родині Покійного глибокі співчуття висловлює —

Головна Управа Об'єднання кол. Вояків УПА
Станиця кол. Вояків УПА в Ню Йорку, Н. Й.

Згідно з проханням Рідні Покійного, замість квітів на могилу, проситься складати пожертви на будову пам'ятника в Бавнд Бруку, Н. Дж. впавшим невідомим воякам УПА.

Чеки виставляти і висилати на конто ч. 3171 Самопомочі в Ню Йорку (Self Reliance FCU, 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003)

З глибоким болем повідомляємо Українське Громадянство, що 16-го листопада 1982 р. відійшов у Вічність на 76-му році життя

бл. п.

ЮРІЙ ЛОПАТИНСЬКИЙ — КАЛИНА

член Закордонного Представництва УГВР, підполковник Української Повстанської Армії, голова Об'єднання кол. Вояків УПА, провідний учасник організованої української визвольної боротьби, політичний і громадський діяч, член Дирекції Дослідного Об'єднання „Пролог", його співосновник і довголітній працівник, наш щирий і незабутній товариш та співробітник, людина великого серця.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

ВШ. Дружині і Родині Покійного висловлюємо глибокі співчуття.

У глибокому смутку —

Співробітники „Прологу", Редакції та Адміністрації В-ва „Сучасність"

Згідно з проханням Рідні Покійного, замість квітів на могилу, проситься складати пожертви на будову пам'ятника в Бавнд Бруку, Н. Дж. впавшим невідомим воякам УПА.

Чеки виставляти і висилати на конто ч. 3171 Самопомочі в Ню Йорку (Self Reliance FCU, 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003).

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ДЖОРДЖ ШУЛЦ пропонує „стратегію миру" для Центральної Америки, що включає беззастережне усунення всіх чужоземних мілітарних „дорадників" та офензивної зброї. Промовляючи на сесії Організації Американських Держав (ОАС) у Вашінгтоні, Шулц заявив, що Америка не може бути нейтральною у відношенні до необхідности переговорів між Аргентиною та Британією відносно Фальклияндських островів. Він особливо звернув увагу на присутність лівих чужинецьких терористів чи лівих „партизанів" в Ель Сальвадорі і Гватемалі. Шулц перестеріг делегатів, що небезпека для миру існує в Центральній Америці так довго, як довго перебувають там чужинецькі „дорадники" зі зброєю. Як відомо американські мілітарні дорадники перебувають в Ель Сальвадорі і Гондурасі, але в Нікарагуа є значно більші групи кубинців.

ПОВТОРЮЮЧИ СКАРГИ АФГАНЦІВ У ТРАГЕДІЇ, яка сталася минулого тижня в тунелі на автостраді з Совєтського Союзу до Кабулу, західні кореспонденти повідомляють із столиці Пакистану Ісламабаду, що совєтські війська, які після трагедії очищали тунель, грабували нещасні жертви, допускаючись каригідного мародерства.

День Союзянки в Клівленді

У неділю, 19-го вересня ц.р., Округа СУА в Огайо влаштувала вже третій з черги „День Союзянки". Знаменита реклама, особливо в чотирьох американських місцевих газетах, притягнула велике число гостей, а гарна ранньо-осіння погода допомогла створити веселий настрій.

В просторій залі парохії св. Покрови приготовлено для відвідувачів різноманітну програму: при інформативному столі можна було одержати брошуру про СУА, окремі числа журналу „Наше Життя", членські заяви до Українського Музею. Цей стіл пильно обслуговували Володимира Краснянська, 8-ий Відділ СУА, та Неоніля Винярська, 12-ий Відділ СУА. Членки 60-го Відділу приготовили виставку, присвячену жінкам піонеркам, за яку відповідали Дженні Бокар, Марія Федак і Марія Тетчер. Мистецька референтка Округи, Ірина Кашубинська, зорганізувала покази вишивання і писання писанок. З великою терпеливістю на протязі декількох годин вишивальниці — М. Антонів, яворівка, Л. Мєдицька, завертаний низ, І. Кашубинська, полтавське вирізування; всі членки 33-го Відділу, — і писанчарка Дороті Еверет, 60-ий Відділ, показували свою вмілість в улюбленій ділянці народного мистецтва та відповідали на численні запитання глядачів.

Особливою атракцією було висвітлення позичених з Українського Музею звукових прозірок „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва", які показувалося безперервно в окремій кімнаті.

Про розваґу наших малих гостей подбав 8-ий Відділ СУА зі своїм Ляльковим Театром, керівник Оксана Баслядинська. За режисурою Оксани Павник та при помочі Віри Бойс, Стефи Жос, Дарії Павник і з музичним оформленням Олі Кость приготовлено вже четверту з черги казку, цим разом про улюбленого ведмедика, „Казка, вигадка смішна, про ведмедя ласуна" Романа Завадовича.

Приємною атракцією для всіх наших гостей був виступ групи танцюристів із школи українських танків „Каштан" під проводом знаменитого Маркіяна Комічака, які виконали три народні танці.

Цьогорічний „День Союзянки" присвячено золотому Ювілеєві першого Конгресу Українських Жіночих Організацій, і тому в програмі імпрези вшановано пам'ять тих жінок-піонерок. Їхні дочки й онуки, зорганізовані в 60-му Відділі СУА, уложили кілька габльотків з особистими пам'ятками тих жінок (одяг, вишивки, документи, фотографії), а Марія Федак відчитала зворушливий спогад „Я памятаю маму", про свою матір, активну громадянку і союзянку, яка, передовсім власним прикладом, вчила своїх дітей бути повноцінними громадянами, з повагою до чужих культур, але з ніжною любов'ю до своєї рідної, незабутньої.

Нав'язуючи до 50-ліття цього Конгресу, що відбувся в Ню Йорку в 1932 році організатором якого був СУА, голова Округи, Надія Дейчаківська, сказала в своїм слові, що „...відзначення таких річниць пригадує нам про тяглість — ми не є перші, ані не останні. Наша генерація тільки підхопила штафету тих, що жили перед нами. Ми передаємо її нашим доням, які святкуватимуть 100-річчя цього Конгресу вже у XXI столітті." Потім голова сказала, що вона хотіла б представити кожну союзянку, але це було б задовго, тому вона представить тих, що очолюють Відділи СУА. Спершу гості здалека: проф. Катерина Довбенко, голова 27-го Відділу СУА з Пітсбургу, Христина Сохоцька, член Управи того ж Відділу; Марія Лавоська, 116-ий Відділ ім. Олени Лотоцької з Ірі, Пен.; Дороті Еверет, 60-ий Відділ з Парми; Тетяна Сілецька, 69-ий Відділ ім. Н.Кобринської з Лорейну; Ольга Дем'янчук, 33-ий Відділ ім. Лесі Українки з Парми; Дарія Древницька, 12-ий Відділ ім. Олени Пчілки з Парми; Оксана Павник, 8-ий Відділ ім. Алли Горської з Парми. На кінець залишився 7-ий Відділ ім. Лесі Українки з Ейкрону. Цей Відділ сьогодні особливо вирізнений, бо він був заснований в 1932 році, п'ятдесят років тому й існує до сьогодні та є дуже активний і поповнює свої ряди новими членками. При цій нагоді Н.Дейчаківська вручила голові Оксані Журовській грамоту з нагоди їх 50-ліття, яку вона привезла від центрального проводу в Ню Йорку.

Плянуючи цей „День Союзянки", Округа СУА в Огайо призначила заробіток з цієї імпрези на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької, який призначений на працю СУА та забезпечення майбутнього цієї організації. Щоб виконати таку ціль, окремий комітет для переведення „Дня Союзянки" під головуванням Ліди Кармазин, 12-ий Відділ, працював декілька місяців. Дуже вдалою була льотерія, яку зорганізувала Рома Вирста, 12-ий Відділ, а виграші уфундували членки СУА та українські підприємства і професійні товариства. Господарський відділ, очолений Марією Мудрак, 33-ий Відділ, приготовив обіди та перекуски, а Анна Задоїна, 33-ий Відділ, відповідала за так званий „флі маркет", який проходив на вільному повітрі з великим успіхом. Добре обдумана реклама, за яку відповідали Оксана Павник, 8-ий Відділ, Надія Дейчаківська, 12-ий Відділ, і голова Округи, була безумовно важливим чинником, що притягнув багато відвідувачів не-українців, чи таких, що десь-колись мали родинні зв'язки з українцями.

Телевізійний репортер з Ей Бі Сі, канал ч. 5, перевів розмову з Неонілею Винярською, — 12-ий Відділ і пресова референтка Округи, — про цю імпрезу, а також заторкнув становище України в Совєтському Союзі. Це інтерв'ю передавалось під час вечірніх новин.

Влаштування таких щорічних „днів союзянки" вимагає дуже великого зусилля всієї Округи, але зате дає далеко більше приємности та користи, як у товариських зв'язках з віддаленими відділами Округи, так і в зближенні нашої організації з широкою громадою. Винагородою за такий труд для союзянок з Огайо було задоволення, що наша Округа передала на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької при СУА суму 2,000 долярів.

Союзянка.

ВИСТАВКА ГРАФІКИ Х. ГОЛОВЧАК—ДЕБАРРІ

Ню Йорк, Н. Й. — У неділю, 21-го листопада ц.р., в год. 1-ій по полудні, в приміщенні Галерії Об'єднання Мистців Українців Америки (ОМУА), при 136 Друга авеню, відбудеться відкриття виставки графічних праць — біля 60 дереворитів і ліноритів — Христини Головчак-Дебаррі. В будні дні виставка буде відкрита від 6-ої до 8-ої вечора; в суботи і неділі — від 1-ої до 8-ої вечора і триватиме до неділі, 28-го листопада включно.

На Союзівці...

(Продовження зі стор. 1)

приготування конференції та вміле її переведення.

Конференцію закінчив подякою всім учасникам її господар С. Гавриш, при чому коротко згадав „чого очікуємо від голів округ до кінця року".

Якщо аналізувати перебіг майже дводенних нарад представників 18-ох округ, які об'єднують понад 300 відділів, то слід підкреслити, що наради проходили в спавжній братській атмосфері і можна їх окреслити, як одні з найбільш успішних. Всі присутні забирали слово в дискусіях, де провідною думкою була справа покращання організаційного стану Союзу. До успіху нарад слід зарахувати і те, що понад десять голів округ запевнили членів Екзекутиви, що вони доложать всіх зусиль для виконання організаційної квоти на 100 відсотків.

На закінчення головний предсідник д-р І.Флис пригадав учасникам нарад, що в 1983 році припадає кругла дата 90-річчя „Свободи", а в 1984 році також ж 90-річчя УНСоюзу і закликав всі округи та відділи приготовитися належно до відзначення цих річниць.

Майже всі учасники конференції були присутні на Богослужбі в місцевій українській католицькій церкві св. Тройці, яких сердечно вітав о.д-р Б. Волошин, а відтак по спільному обіді та прощанню від'їхали до своїх місцевостей.

ВИСТАВКА О. ДЯЧЕНКО-КОЧМАН

Чикаго, Ілл. — У п'ятницю, 26-го листопада, тут о год. 7:30 вечора, в домі Пласту, 2124 Вест Чикаго авеню, відкривається виставка сучасної кераміки Олександри Дяченко-Кочман. Виставку організує Союз Українок Америки. Слово про мисткиню виголосить Галя Коленська. Виставка триватиме до 28-го листопада 1982 року.

Напередодні...

(Закінчення зі стор. 2)

тецтва в оригінальному вигляді. Оглянемо 23 герби українських земель, виконаних на підставі достовірних документів і публікацій. Виставлена буде теж збірка обрядових рушників та зразки манастирських гаптів із збірника Дальматова та Музею Полтавського Земства.

Окремо виставлена буде збірка видань складових організацій СФУЖО. Діяльність Федерації буде ілюстрована світлинами.

Наталя Даниленко